

Thuiszorg geeft niet op

Wie zorgbehoevend is, kan ook in coronatijden blijven rekenen op thuiszorg. 'Als alle andere zorg aan huis wegvalt, zijn wij er wél nog,' zegt Matthias Lampaert van Familiezorg West-Vlaanderen. We gingen mee naar twee gezinnen. Het ene gezin zette de zorg even on hold, omdat beide ouders en beide kinderen ziek werden en ze niemand wilden besmetten. In het andere gezin werd de zorg voortgezet, ook toen covid-19 er zijn intrede deed.

VEERLE BEEL, FOTO'S FRED DEBROCK

WENDY EN VINCENT BLEVEN ONDANKS BESMETTING THUISZORG KRIJGEN

'Ook met volle koelkast zou ik verhongeren'

Wendy en Vincent krijgen drie dagen per week thuiszorg. 'Gelukkig zijn er wandelende engelen, zoals Sophie hier.'

Hij is rolstoelgebruiker, zij stapt moeizaam met een rollator. Wendy Van Houtte (46) en Vincent De Merlier (47) wonen sinds een jaar in een gelijkvloerse nieuwbouwflat in het West-Vlaamse Gits. Allebei raakten ze besmet met covid-19. De thuiszorg is niet van hun zijde geweken. 'Chapeau voor Familiezorg', zegt Wendy, die vanwege haar aangeboren beperking moeilijk praat. Toch voert zij het hoogste woord.

'Mentaal ben ik sterk. Maar met mijn handen kan ik niets. Boterhammen smeren lukt me niet. Als ik het zou proberen, zouden de muren vol confituur hangen. Koffie of water drinken lukt me ook niet in mijn eentje. Ik mag een frigo vol met eten hebben, als niemand mij komt helpen, moet ik nog op mijn kin kloppen.'

'Wendy kan niets. Ze kan zelfs niet zwijgen', grapt haar levenspartner. Ze zijn al zestien jaar samen. 'Je moet slim zijn in het leven', zegt Wendy. 'Je moet een vent kiezen die niet weg kán lopen.'

'Onze verzorgende mocht van mij zelfs in skipak komen. Zolang ze maar kwam'

WENDY VAN HOUTTE

Lachen is hun leven. 'Het is beter dan hier zitten huilen', zegt Wendy. 'Als je altijd triest bent, jaag je de mensen bij je weg.'

Verzorgende Sophie Labens van Familiezorg West-Vlaanderen helpt hen drie dagen in de week. Vier weken geleden verscheen ze ineens

helemaal ingepakt. 'Dat was schrikken', zegt Vincent. 'Ze leek wel een marsmannetje.' Wendy zegt: 'Ze mocht van mij zelfs in skipak komen. Zolang ze ons maar niet in de steek liet.'

Sophie schrok zelf ook toen de huisdokter van het echtpaar haar op de hoogte stelde van de besmetting. 'We hebben direct aangegeven dat de zorg niet zou wegvallen.'

Van nul herbeginnen

Wendy en Vincent hebben allebei koorts gemaakt, en heel veel geslapen. 'Sowieso ga ik toch niet vaak rondjes rond de blok lopen', grapt Wendy. Erger is dat de kine ook niet meer komt: daardoor gaan mijn arm- en voetspielen achteruit. Ik zal weer van nul moeten herbeginnen. Dat vermindert mijn zelfstandigheid. Daarom kan ik me zo boos maken als andere mensen klagen dat ze niet naar zee kunnen. Dan denk ik bij mezelf: gij kunt tenminste nog zelf cava drinken!'

Sociaal leven ze voor de rest noodgedwongen geïsoleerd. 'Mama mag niet langskomen, en mijn broer ook niet, want hij heeft drie jonge kinderen. Ik wil niet dat ze voor het raam komen zwaaien, want ik vrees dat ik dan zou plooiën. Ik wil niet dat ze naar huis moeten met het beeld van een wenende dochter of zus in hun gedachten. Gelukkig zijn er wandelende engelen, zoals Sophie hier.'

De verzorgende is zo geroerd door het compliment, dat ze even naar voren buigt en Wendy een schouderklopje geeft. Oeps, eventjes wel elkaar aangeraakt, wat nu niet mag. Maar gelukkig had ze wel een maskertje en handschoenen aan.

'Het toont de grote betrokkenheid van onze medewerkers', zegt Matthias Lampaert van Familiezorg West-Vlaanderen. 'We proberen hen goed te begeleiden in deze moeilijke tijd. We hebben een onlineplatform waarop we bijna dagelijks communiceren. Zo kunnen we de situatie voorlopig de baas.'

JORIS EN BENEDICTE DEDEN HET VIER WEKEN ZONDER KRAAMZORG

'Ik kon zelfs de vuile luiers niet meer ruiken'

Kraamverzorgster Els (l.) komt nu wat vroeger, om eerst beschermende kledij aan te trekken.

Vader, moeder, peuterzoon en baby: in het gezin van Joris De Flou (41) en Benedicte Descamps (36) in Knesselare, bij Aalter, raakte iedereen besmet met het nieuwe coronavirus. 'Frustrerend, want we hebben zeer snel onze voorzorgen genomen', zegt Benedicte, die op 23 januari bevallen is van hun tweede zoon, Baptiste. De oudste, Benoit (3,5), kwam op 12 maart met een briefje van school thuis, waarin te lezen stond dat een klasgenootje besmet was geraakt. 'Mijn eerste gedachte was: als de baby maar niet ziek wordt. We besloten Benoit onmiddellijk thuis te houden. De dag erna werd de lockdown afgekondigd. Voor ons was het te laat: vijf dagen later werd Benoit ziek en kregen we het allemaal.'

Vier weken lang hebben ze zichzelf in isolement geplaatst. Geen kraamzorg meer aan huis, geen hulp meer van de grootouders. Het is zwaar geweest: 'Benoit is nogal een spring-in-'t-veld. Hij heeft hooguit een dag in de zetel gelegen, met hoge koorts. De baby werd ziek, en kampte met een oortnsteking. Ikzelf kon geen pap meer zeggen. Ik had al langer een slaaptkort.'

Ook Joris werd ziek: 'Geen koorts, maar wel drie, vier dagen echt mottig. Ik had totaal geen reukgevoel meer, wat vervelend is als je baby een vuile luiers heeft. Zelfs de alcoholgel, die ik in mijn neus voelde prikken, kon ik niet meer ruiken.'

'De eerste keer dat Els kwam, heeft ze de baby twee uur lang vastgehouden, zodat ik eens goed kon rusten'

BENEDICTE DESCAMPS

Ze zijn er nu doorheen. Sinds begin vorige week gaat kraamverzorgende Els Verheyde er opnieuw aan huis. Ze komt speciaal wat vroeger, om eerst haar handen te wassen en te ontsmetten en daarna beschermende kledij aan te trekken, inclusief een mondmasker. Dan ontsmet ze alle

klinken op de benedenverdieping – een maatregel die haar dienst, thuiskraamzorg De Wieg, haar heeft opgelegd om verspreiding tegen te gaan.

Weer normaal

'Ik krijg veel steun van de organisatie', zegt Els. 'Ze hebben mij om te beginnen gevraagd of ik in dit gezin aan de slag wilde. Voor mezelf ben ik niet bang, maar ik zou niet willen dat ik thuis iemand besmet. Mijn verantwoordelijke belt me geregeld en heeft een pakketje beschermingskledij bij mij thuis gebracht zodat ik het niet zelf moet ophalen.'

Van de 33 kraamgezinnen die De Wieg in regio Aalter bij het begin van de - covid-uitbraak in begeleiding had, heeft de helft de samenwerking tijdelijk stopgezet, uit vrees voor besmetting. Bij de andere helft liep de zorg door of werd ze zelfs uitgebreid, met alle nodige bescherming. 'We hebben tijdig enkele grote bestellingen geplaatst', zegt Matthias Lampaert van Familiezorg West-Vlaanderen.

Benedicte is blij dat er weer kraamzorg is: 'De eerste keer dat Els kwam, heeft ze de baby twee uur lang in mijn plaats vastgehouden, zodat ik eens goed kon rusten. Soms maakt ze eten klaar, of doet ze de strijk. Ze helpt me ook als ik vragen heb over de borstvoeding of ze deelt trucjes om Benoit meer groente te laten eten. We zijn blij dat alles weer normaal loopt.'

Nu de scholen nog, zegt Joris. 'Wij zijn vragende partij om ze zo snel mogelijk te heropenen. Te veel zaken zijn on hold gezet. Dat is niet goed voor de economie. Ik zeg het niet voor mezelf, want ik heb nog een grote opdracht lopen. Er zijn veel andere mensen die thuiszitten en weer aan de slag willen gaan.'